

Arrest

nr. 195 312 van 22 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VERBEKE
Nachtegaalstraat 47
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die *loco* advocaat N. VERBEKE verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat hij uit het leger deserteerde en hij daarom werd bedreigd door Seraya As-Salam die eiste dat hij zich terug zou melden bij zijn eenheid.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raad arrest nr. X van 11 september 2015 omdat er geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas en omdat er voor verzoeker als burger in Zuid-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestond.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: de overlijdensakte van zijn broer H., een kopie van de dreigbrief, een kopie van het nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart en de overlijdensakte van zijn collega evenals een brief die hij ter zijnen behoefte heeft opgemaakt, enkele foto's van zijn collega, een kopie van zijn arrestatiebevel en enkele medische documenten.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kan herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoon in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en

deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

5.1. Verzoeker stelt dat het feitenrelaas van het CGVS niet klopt, wat mogelijks te maken heeft met vergissingen in de vertalingen. Dient echter vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag, alwaar hetzelfde feitenrelaas voorlag, hierover geen enkele opmerking gemaakt heeft. Bovendien blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoeker wel degelijk meerdere malen verklaard heeft sinds 2004 tot 3 september 2014 werkzaam te zijn geweest als beroepsmilitair, soldaat (verklaring DVZ 20 november 2014, vraag 12 en gehoor CGVS 16 januari 2015, 7, 10, 19). In tegenstelling tot wat verzoeker in voorliggend verzoekschrift poneert, heeft hij nooit verklaard als mecanicien bij het leger te hebben gewerkt. Ook heeft hij duidelijk verklaard dat hij pas na het deserteren en het ontvangen van de dreigbrief een paspoort heeft aangevraagd én van Najaf naar Koerdistan gevlogen heeft (gehoor CGVS 16 januari 2015, 13). Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet vatbaar voor interpretatie. Daar de commissaris-generaal zich heeft laten leiden door verzoekers eigen verklaringen, is hij wel degelijk uitgegaan van een correct feitenrelaas. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift zijn eerder afgelegde verklaringen zonder meer gewoon ontkent, is allerminst ernstig te noemen en doet andermaal afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

In de mate verzoeker beweert dat er sprake zou zijn geweest van vergissingen in de vertalingen, wijst de Raad er op dat, indien verzoeker tolken- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal in het kader van zowel zijn eerste als huidige tweede asielaanvraag. Dat verzoeker nu pas in zijn verzoekschrift (noch tijdens zijn interview bij de DVZ noch tijdens zijn gehoor bij het CGVS maakte hij hierover enige opmerking) een dergelijk probleem aanhaalt is niet ernstig te noemen. Deze opmerking is dan ook laattijdig.

5.2. Zo verzoeker voorhoudt dat hij bewijzen heeft bijgebracht dat hij effectief actief was bij het Iraakse leger tot 2014, gaat hij voorbij aan de in het met gezag van gewijsde bekleedde arrest van de Raad, gevelde in het kader van zijn vorige asielaanvraag, waarin geoordeeld wordt dat daar verzoeker zijn militaire carrière na (op zijn minst) 2012 staft met documenten van hoogst twijfelachtig allooi, er geen geloof kan gehecht worden aan de verklaring dat hij tot in september 2014 in dienst zou zijn geweest van het Iraakse leger.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvraag/asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, niet bevoegd is.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

Wat betreft het door hem voorgelegde arrestatiebevel en overlijdensakte van zijn broer H., laat verzoeker gelden dat hij in augustus 2015 aan zijn voormalige advocaat verteld heeft hiervan in het bezit te zijn, die op zijn beurt dan een e-mail zou schrijven naar het Commissariaat-generaal hierover. Ofschoon verzoeker in het bezit zou zijn van het origineel, zou zijn advocaat gezegd hebben dat een kopie voldoende zou zijn.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoeker verklaarde sinds maart 2015 op de hoogte te zijn van dit arrestatiebevel (gehoor CGVS 20 april 2017, 4). Aldus kan logischerwijze worden verwacht dat verzoeker dit element eerder aan zijn advocaat zou verteld hebben en dit in zijn verzoekschrift van 19 mei 2015 dat hij indiende tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS inzake zijn eerste asielaanvraag zou hebben vermeld. Evenmin bracht verzoeker dit element ter

sprake bij de zitting op 26 augustus 2015. Pas op 2 september stuurde verzoeker, samen met de originele overlijdensakte van zijn broer H., deze documenten aangetekend naar de Raad zonder verantwoording waarom deze niet kon worden bijgebracht op de zitting van 26 augustus waardoor deze niet in aanmerking werden genomen. Dat verzoeker dit arrestatiebevel niet eerder heeft voorgelegd, doet, zoals ook de commissaris-generaal stelt in zijn beslissing, vragen rijzen omtrent de authenticiteit ervan. Ofschoon verzoeker overigens verklaart over het origineel te beschikken van het arrestatiebevel, laat hij na deze bij te brengen. Aldus ligt slechts een kopie voor van dit document waar geen enkele bewijswaarde vanuit gaat en bijgevolg allerm minst volstaat dit om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat dit bevel op 27 februari 2015, een grote maand na verzoekers gehoor in het kader van zijn eerste asielaanvraag, werd gedateerd. Niet alleen, zo stelt de commissaris-generaal, is het uiterst opmerkelijk dat verzoeker, die reeds deserteerde in september 2014, pas een half jaar later een arrestatiebevel zou hebben ontvangen, temeer daar hij in zijn eerste gehoor verklaarde dat zijn naam reeds werd geseind na zijn vertrek uit Irak (d.i. 26 oktober 2014). Dat men na het seinen van verzoekers naam, nog eens vier maand zou wachten om een arrestatiebevel uit te vaardigen, lijkt weinig waarschijnlijk. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie ter verschoning hiervan, met name dat de procedure teneinde een officieel document op te maken, zes maanden in beslag neemt, is niet meer dan een blote bewering en vermag de bevindingen van de commissaris-generaal geenszins te weerleggen of te ontkrachten.

Ook met betrekking tot het overlijden en de overlijdensakte van zijn broer H., die op 13 augustus 2015 zou zijn gedood en waarvan verzoeker een drietal dagen na zijn dood op de hoogte zou zijn gebracht (gehoor CGVS 20 april 2017, 4), valt het niet te begrijpen dat dit element niet ter sprake werd gebracht op de zitting van 26 augustus 2015. Daarenboven gaat verzoeker er nu opeens vanuit dat zijn broer werd vermoord omwille van zijn negatieve uitslatingen over Muqtada Al Sadr (gehoor CGVS 20 april 2017, 6). Verzoeker stelde dat hij eerst dacht dat hij werd geviseerd omwille van zijn desertie, maar dat het na de dood van zijn broer duidelijk werd dat hij werd geviseerd omwille van zijn openlijke kritiek op Muqtada al Sadr (CGVS, pg. 3,6). Verzoeker maakte echter nooit eerder gewag van het feit dat hij openlijk kritiek leverde op Muqtada al Sadr, noch dat hij hierdoor reeds problemen zou hebben gekend zoals hij in huidige aanvraag wel verklaart (gehoor CGVS 20 april 2017, 7). Verzoeker stelt in voorliggend verzoekschrift dat hij tijdens zijn eerste interview wel degelijk verteld heeft dat hij openlijk kritiek heeft geuit tegen Muqtada al Sadr, maar dat de tolk toen het niet goed heeft vertaald. Dergelijke uitleg betreft echter niet meer dan een gratuite bewering. De Raad wijst er op dat, indien verzoeker tolken- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Dat verzoeker een dergelijk probleem nu pas aanhaalt is niet ernstig te noemen.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het volharden in zijn asielrelaas, het uiten van blote beweringen en gekunstelde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij deze vaststellingen echter niet weerlegt noch ontkracht.

5.3. Voorts verwijst de Raad integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 juli 2017, voert verzoekende partij vooreerst aan dat uit de nota die zij heeft ingediend blijkt dat zij ernstige medische problemen kent die een invloed kunnen hebben op haar verklaringen. Verzoekende partij wijst derhalve op het belang van het medisch verslag. Verzoekende partij stelt dat zij tal van documenten heeft ingediend zowel in haar eerste asielaanvraag als haar tweede asielaanvraag en geen andere documenten/bewijzen meer kan voorleggen ter ondersteuning van haar relaas en vrees voor vervolging. Voorts stelt zij dienaangaande dat er verschillende originele documenten zijn neergelegd en er geen reden is waarom aan deze originelen geen geloof zou worden gehecht. Verzoekende partij vervolgt dat Zuid-Irak onder het bestuur is van de milities is die geen tegenspraak dulden. Verzoekende partij benadrukt dat zij tal van opmerkingen heeft gegeven aan haar vorige advocaat betreffende de bestreden beslissing, doch dat zij niets gedaan heeft met deze opmerkingen. Verzoekende partij begrijpt ook niet dat geen geloof wordt gehecht aan haar verklaring dat zij dienst deed in het leger tot 2014; zij diende een exemplaar in van haar verlof en loonfiche van augustus 2014, en een identiteitskaart van het Iraakse en Amerikaanse leger. Verzoekende partij diende later een arrestatiebevel in, en de overlijdensakte van haar broer. Ze licht dienaangaande nog toe dat de milities haar probeerden terug te halen naar het leger alvorens een arrestatiebevel te sturen. Verzoekende partij wijst er tevens op dat zij reeds vroeger in het bezit was van een paspoort en dat zij bovendien niet de enige was die de orders niet wilde uitvoeren. Tot slot verwijt verzoekende partij het Commissariaat-generaal dat zij geen kans heeft gehad om over het overlijden van haar broer te bespreken. Verzoekende partij zegt nog dat zij lange tijd in erbarmelijke omstandigheden op straat heeft geleefd.

In zoverre verzoekende partij laat gelden dat ze niet begrijpt dat geen geloof wordt gehecht aan haar verklaring dat zij dienst deed in het leger tot 2014, gelet op onder meer het exemplaar van haar verlof en loonfiche van augustus 2014, en de identiteitskaart van het Iraakse en Amerikaanse leger, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Zo verzoeker voorhoudt dat hij bewijzen heeft bijgebracht dat hij effectief actief was bij het Iraakse leger tot 2014, gaat hij voorbij aan de in het met gezag van gewijsde bekleedde arrest van de Raad, gevelde in het kader van zijn vorige asielaanvraag, waarin geoordeeld wordt dat daar verzoeker zijn militaire carrière na (op zijn minst) 2012 staaft met documenten van hoogst twijfelachtig allooi, er geen geloof kan gehecht worden aan de verklaring dat hij tot in september 2014 in dienst zou zijn geweest van het Iraakse leger. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvraag/asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere*

beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, niet bevoegd is. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.” Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij later nog een arrestatiebevel en de overlijdensakte van haar broer neerlegde, doch ze ontkracht, noch weerlegt hetgeen met betrekking tot die betreffende stukken in de beschikking d.d. 11 juli 2017 wordt vastgesteld: *“Wat betreft het door hem voorgelegde arrestatiebevel en overlijdensakte van zijn broer H., laat verzoeker gelden dat hij in augustus 2015 aan zijn voormalige advocaat verteld heeft hiervan in het bezit te zijn, die op zijn beurt dan een e-mail zou schrijven naar het Commissariaat-generaal hierover. Ofschoon verzoeker in het bezit zou zijn van het origineel, zou zijn advocaat gezegd hebben dat een kopie voldoende zou zijn. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoeker verklaarde sinds maart 2015 op de hoogte te zijn van dit arrestatiebevel (gehoor CGVS 20 april 2017, 4). Aldus kan logischerwijze worden verwacht dat verzoeker dit element eerder aan zijn advocaat zou verteld hebben en dit in zijn verzoekschrift van 19 mei 2015 dat hij indiende tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS inzake zijn eerste asielaanvraag zou hebben vermeld. Evenmin bracht verzoeker dit element ter sprake bij de zitting op 26 augustus 2015. Pas op 2 september stuurde verzoeker, samen met de originele overlijdensakte van zijn broer H., deze documenten aangetekend naar de Raad zonder verantwoording waarom deze niet kon worden bijgebracht op de zitting van 26 augustus waardoor deze niet in aanmerking werden genomen. Dat verzoeker dit arrestatiebevel niet eerder heeft voorgelegd, doet, zoals ook de commissaris-generaal stelt in zijn beslissing, vragen rijzen omtrent de authenticiteit ervan. Ofschoon verzoeker overigens verklaart over het origineel te beschikken van het arrestatiebevel, laat hij na deze bij te brengen. Aldus ligt slechts een kopie voor van dit document waar geen enkele bewijswaarde vanuit gaat en bijgevolg allerm minst volstaat dit om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat dit bevel op 27 februari 2015, een grote maand na verzoekers gehoor in het kader van zijn eerste asielaanvraag, werd gedateerd. Niet alleen, zo stelt de commissaris-generaal, is het uiterst opmerkelijk dat verzoeker, die reeds deserteerde in september 2014, pas een half jaar later een arrestatiebevel zou hebben ontvangen, temeer daar hij in zijn eerste gehoor verklaarde dat zijn naam reeds werd geseind na zijn vertrek uit Irak (d.i. 26 oktober 2014). Dat men na het seinen van verzoekers naam, nog eens vier maand zou wachten om een arrestatiebevel uit te vaardigen, lijkt weinig waarschijnlijk. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie ter verschoning hiervan, met name dat de procedure teneinde een officieel document op te maken, zes maanden in beslag neemt, is niet meer dan een blote bewering en vermag de bevindingen van de commissaris-generaal geenszins te weerleggen of te ontkrachten. Ook met betrekking tot het overlijden en de overlijdensakte van zijn broer H., die op 13 augustus 2015 zou zijn gedood en waarvan verzoeker een drietal dagen na zijn dood op de hoogte zou zijn gebracht (gehoor CGVS 20 april 2017, 4), valt het niet te begrijpen dat dit element niet ter sprake werd gebracht op de zitting van 26 augustus 2015. Daarenboven gaat verzoeker er nu opeens vanuit dat zijn broer werd vermoord omwille van zijn negatieve uitslatingen over Muqtada Al Sadr (gehoor CGVS 20 april 2017, 6). Verzoeker stelde dat hij eerst dacht dat hij werd geviseerd omwille van zijn desertie, maar dat het na de dood van zijn broer duidelijk werd dat hij werd geviseerd omwille van zijn openlijke kritiek op Muqtada al Sadr (CGVS, pg. 3,6). Verzoeker maakte echter nooit eerder gewag van het feit dat hij openlijk kritiek leverde op Muqtada al Sadr, noch dat hij hierdoor reeds problemen zou hebben gekend zoals hij in huidige aanvraag wel verklaart (gehoor CGVS 20 april 2017, 7). Verzoeker stelt in voorliggend verzoekschrift dat hij tijdens zijn eerste interview wel degelijk verteld heeft dat hij openlijk kritiek heeft geuit tegen Muqtada al Sadr, maar dat de tolk toen het niet goed heeft vertaald. Dergelijke uitleg betreft echter niet meer dan een gratuite bewering. De Raad wijst er op dat, indien verzoeker tolken- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Dat verzoeker een dergelijk probleem nu pas aanhaalt is niet ernstig te noemen.”*

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen bij die aan het voorgaande vermogen afbreuk te doen of er een ander licht op te werpen. De Raad wijst er ook op en benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, waarin ze tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij tal van opmerkingen heeft gegeven aan haar vorige advocaat betreffende de bestreden beslissing, doch dat deze niets gedaan heeft met deze opmerkingen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij, waarschijnlijk doelende op haar eerste asielaanvraag, bij haar vorige asielaanvraag op de zitting van 26 augustus 2015 de mogelijkheid had om zelf deze opmerkingen te formuleren en zij in het kader van haar asielaanvraag tot op de zitting de mogelijkheid had/heeft om schriftelijk nog extra opmerkingen aan de Raad over te maken.

Het verwijt van verzoekende partij aan het adres van de commissaris-generaal geen kans te hebben gehad om over het overlijden van haar broer te spreken, mist elke ernst en grondslag. Immers, verzoekende partij had, zo blijkt uit het verslag van het gehoor, tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal wel degelijk en afdoende de mogelijkheid om alle elementen die zij wenste aan te halen, zoals bijvoorbeeld met betrekking tot haar vader, ter sprake te brengen, o.a. wanneer de commissaris-generaal haar expliciet de vraag stelde waarom zij een tweede asielaanvraag indiende. Bovendien, en dit in het bijzonder, verklaarde verzoekende partij op het einde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk, toen haar hier expliciet naar werd gevraagd, dat ze niets meer had toe te voegen (aan haar relaas) (gehoorverslag CGVS d.d. 20 april 2017, p. 9). Haar kritiek is dan ook laattijdig en geenszins ernstig.

Met betrekking tot verzoekende partij haar argumentatie omtrent haar medische problematiek, stelt de Raad vast dat nergens uit de stukken die zij bij haar per schrijven d.d. 31 augustus aan de Raad overgemaakte nota heeft gevoegd, ook maar enigszins blijkt dat zij ingevolge haar medische/psychische problemen niet in staat zou zijn (geweest) om op coherente en consistente wijze verklaringen af te leggen en haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. In zoverre de door verzoekende partij bij haar nota gevoegde documenten betrekking hebben op en ingaan op haar medische situatie, blijkt hieruit dat zij werd opgevolgd door Dokters van de Wereld, en dat zij in juli 2016 en januari 2017 voor enige tijd werd opgenomen in ZNA St.-Erasmus te Borgerhout omwille van psychische klachten. In de neergelegde verslagen van die twee opnames wordt o.a. vermeld dat verzoekende partij naast diabetes ook te kampen heeft met depressieve klachten, en dit voornamelijk, zo staat te lezen in het recentste verslag van 19 januari 2017, omwille van haar uitzichtloze situatie (geen woonst, traumatische voorgeschiedenis, geen contact met familie), en er wordt algemeen gewag gemaakt van een posttraumatische stressstoornis zonder enige verdere toelichting hieromtrent. In de aangebrachte verslagen wordt echter nergens gesteld, noch blijkt uit de andere stukken, dat verzoekende partij ingevolge haar psychische/medische problemen niet in staat zou zijn om concrete, coherente en consistente verklaringen af te leggen. Uit niets blijkt derhalve en verzoekende partij maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat haar medische/psychische problematiek haar zou belemmeren in het afleggen van volledige, volwaardige en geloofwaardige verklaringen over gebeurtenissen die aan de basis liggen van en betrekking hebben op haar problemen in en vlucht uit haar land van herkomst. Integendeel, uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekende partij in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag wel degelijk en afdoende in staat bleek om nieuwe elementen naar voor te brengen. Bovendien formuleerde verzoekende partij geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het Commissariaat-generaal, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoekende partij laat overigens na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar medische/psychische problematiek haar verklaringen zou (kunnen) hebben beïnvloed. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene opmerkingen, zoals o.a. dat zij tal van documenten heeft ingediend zowel in haar eerste asielaanvraag als haar tweede asielaanvraag en geen andere documenten/bewijzen meer kan voorleggen ter ondersteuning van haar relaas en vrees voor vervolging, dat Zuid-Irak onder het bestuur is van de milities is die geen tegenspraak dulden, en dat zij lange tijd in erbarmelijke omstandigheden op straat heeft geleefd, zonder echter *in concreto* in te gaan op en daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 11 juli 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS